

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členiek JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Ľubice Filovej v právnej veci navrhovateľa: **L. J. M.**, štátny príslušník Konžskej demokratickej republiky, t. č. miesto pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, bez cestovného dokladu, zastúpený JUDr. B. B., advokátom, H., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Športová č. 10, Trnava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č.p. MV-UHCP-RHCP-BA-TT-AV-8-9/2010 zo dňa 17.02.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 10Sp/12/2010-26 zo dňa 19.05.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 10Sp/12/2010-26 zo dňa 19.05.2010 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 10Sp/12/2010-26 zo dňa 19.05.2010 potvrdil rozhodnutie č. p. MV-UHCP-RHCP-BA-TT-AV-8-9/2010 zo dňa 17.02.2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) zaistil dňom 17.02.2010 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov, t. j. do 17.08.2010 (podľa § 62 ods. 3 zákona) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov (ďalej len „útvár“).

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania predchádzajúceho jeho vydaniu postupom podľa tretej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) zistil, že zo strany policajného orgánu (odporcu) došlo k riadnemu zákonnému postupu, k získaniu dostatočných podkladov pre vydanie rozhodnutia o zaistení, k prevereniu všetkých zákonných podkladov pre vydanie takéhoto rozhodnutia a k vydaniu správneho, dostatočne odôvodneného rozhodnutia.

Poukázal na to, že nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení v zmysle § 62 ods. 1 písm. a) zákona je preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení. V konaní bolo preukázané, že dňa 17.02.2010, kedy bolo vydané rozhodnutie o zaistení, bolo vydané aj rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky (ďalej skratka „SR“) na dobu piatich rokov, t. j. do 17.02.2015.

Prvostupňový súd nezistil v činnosti správneho orgánu pochybenia, ktoré boli vytýkané v dôvodoch podaného opravného prostriedku, kedy nie je rozhodujúca skutočnosť na základe akého dôvodu sa navrhovateľ dostal na územie SR, ale skutočnosť, že v súčasnosti sa zdržuje na území SR neoprávnene a bolo rozhodnuté o jeho administratívnom vyhostení.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na nové konanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d) a f) O. s. p., keďže podľa jeho názoru súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v odvolaní žiadal svoje zaistenie zrušiť z dôvodu, že účel zaistenia – vyhostenie bol aplikovaný v rozpore s ustanovením § 62 ods. 1 písm. a) zákona (pričom ako dôkaz uvádza rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ 39/2003), a že vyhostením navrhovateľa by bolo porušené jeho právo na rešpektovanie jeho rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čo nezohľadnil policajný orgán ani prvostupňový súd. V odvolaní uviedol, že policajný orgán je povinný počas rozhodovania o administratívnom vyhostení preskúmať aj skutočnosť, či by prípadným vyhostením cudzinca nedošlo k porušeniu jeho ľudských práv a základných slobôd zakotvených v medzinárodných zmluvách, k dodržiavaniu ktorých je Slovenská republika zaviazaná a ktoré majú prednosť pred zákonmi.

Ako ďalšie navrhovateľ uviedol, že sám z vlastnej vôle na územie Slovenskej republiky nepricestoval – na územie SR sa dostal na základe európskeho zatýkacieho rozkazu dňa 19.12.2007, kedy bol prevzatý od belgických policajných orgánov, a teda sám, z vlastnej vôle ustanovenia zákona o pobyte cudzincov neporušil – v čase, keď mal na území Švédska povolený trvalý pobyt, bol eskortovaný pre účely výkonu trestu.

V odvolaní uviedol, že je otcom dvoch dcér – štátnych občianok Švédska (narodených v roku 1991 a 1992), ktoré vyrastali s otcom až do jeho rozchodu s manželkou v jednej domácnosti, viac ako dvadsať rokov žije v Európe a nijakým spôsobom neudržiava styky s krajinou, ktorej štátne občianstvo má a rozhodne nesúhlasí s uvedením trvalého pobytu v Konžskej demokratickej republike. Poukázal na čl. 15, 23 a 24 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov a tvrdil, že správny orgán neprihliadol na uvedené skutočnosti a vydal rozhodnutie spôsobilé zasiahnuť do rodinného života navrhovateľa a jeho dcér. Podľa názoru navrhovateľa môže byť dôsledkom jeho vyhostenia zmarenie styku otca s dcérami, čo nie je v súlade s § 28 zákona o rodine a so zásadou 1 a 6 Deklarácie práv dieťaťa.

Navrhovateľ ďalej namietal, že rozhodnutie je nepreskúmateľné z hľadiska miesta vyhostenia a jeho vykonanie nie je zrejmé pre neurčitosť označenia krajiny, do ktorej má byť vyhostený. V trestnom konaní mu nebol uložený trest vyhostenia vzhľadom k tomu, že mal

povolený trvalý pobyt vo Švédsku, kde žil spolu s rodinou a administratívne vyhostenie do Konga považuje za zásah do rodinného života, na ktorý správny orgán pri rozhodovaní neprihliadol v rozpore s tým, čo v rozhodnutí deklaruje.

Podľa názoru navrhovateľa, zo samotného rozhodnutia vyplýva, že trestný čin, za ktorý bol odsúdený a za ktorý vykonal trest, sa stal minimálne pred viac ako desiatimi rokmi a možno sa domnievať, že pokiaľ súd rozhodol o jeho podmiennečnom prepustení, vykonal tak na základe skutočností svedčiacich v prospech odsúdeného, ktoré sa týkali správania sa vo výkone trestu, a ktoré sa týkajú jeho charakteru i s prihliadnutím na jeho predpokladané správanie po tom, ako opustí ústav. Správny orgán potom v zrejmom protiklade k takému zisteniu vo svojom rozhodnutí tvrdil, že rozhodnutie o vyhostení je motivované osobou cudzinca a odňatie odkladného účinku odvolaniu proti tomuto rozhodnutiu vysvetlil tiež v protiklade s rozhodnutím súdu a postojom prokurátora s odvolaním sa na § 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.. Z rozhodnutia o vyhostení tiež nebolo zrejmé, o aké vyjadrenie Švédska ide, keďže navrhovateľ nepoznal jeho obsah a nevedel o nijakom konaní pred švédskymi orgánmi. K tejto skutočnosti sa vyjadril, že bolo jeho povinnosťou predložiť potrebné náležitosti podľa švédskych predpisov, čomu nemohol v dôsledku výkonu trestu vyhovieť, avšak ide o odstrániteľnú prekážku.

Na záver navrhovateľ uviedol, že zo všetkých skutočností, na ktoré poukázal, vyplýva, že nemožno aplikovať ustanovenie § 62 ods. 1 písm. a) zákona a teda nebol naplnený účel na jeho zaistenie a umiestnenie v útvare.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril prípisom zo dňa 30.07.2010, v ktorom uviedol, že navrhovateľ bol zaistený v zmysle § 62 ods. 1 písm. a) zákona a umiestnený v útvare podľa § 62 ods. 4 zákona za účelom výkonu administratívneho vyhostenia a taktiež z dôvodu, že sa na území Slovenskej republiky zdržiaval bez oprávnenia a bez finančných prostriedkov na vycestovanie. Navrhovateľ nemal na území Švédska žiadny druh pobytu – povolenie na pobyt mu bolo zrušené rozhodnutím súdu zo dňa 19.05.2008, čo bolo preverené prostredníctvom Zastupiteľského úradu Švédska v Bratislave a Spoločného kontaktného pracoviska Trstená – Chyžné od polície Švédska. Keďže SR pristúpila k Schengenskej dohode zo dňa 14.06.1985, nie je možné vyhostiť navrhovateľa do Švédska, nakoľko vyhostenie do iného štátu v Schengenskom priestore, kde cudzinec nemá žiadny druh povoleného pobytu – teda bez povolenia orgánov tohto

štátu na vstup a zdržiavanie sa na jeho výsostnom území, nie je možné. Navyše do Konga sa vrátiť môže – nehrozí mu tam žiadne prenasledovanie.

Navrhovateľ opakovane páchal trestnú činnosť, za ktorú bol právoplatne odsúdený v Belgicku a tiež na území SR, kde spáchaním trestného činu podvodu spolupáchateľstvom a falšovania a pozmeňovania úradnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery spôsobil škodu veľkého rozsahu. Navyše sa snažil vyhýbať spravodlivosti, až kým nebol vydaný na základe európskeho zatýkacieho rozkazu do SR. Išlo o konanie s vysokým stupňom spoločenskej nebezpečnosti, na základe čoho odporca skonštatoval, že bezpečnostné hľadisko má prednosť pred rešpektovaním súkromného života navrhovateľa.

Vo vyjadrení ďalej odporca uviedol, že navrhovateľ sa po rozvode v roku 2005 už so svojimi deťmi nestýkal, pretože bol vo väzení a ani ich finančne nepodporoval. Švédsky súd rozhodol o zrušení povolenia na pobyt vo Švédsku ešte v čase, keď boli obe dcéry navrhovateľa mladistvé, pričom tak urobil s ohľadom na integráciu cudzinca do spoločnosti a taktiež s ohľadom na jeho deti.

Na základe uvedených skutočností sa odporca vyjadril, že rozhodnutie o zaistení navrhovateľa bolo vydané v súlade so zákonom a nedošlo k porušeniu zákona.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že prvostupňový súd postupoval v intenciách vyššie uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich správne

súdnicstvo, ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods.1 v spojení s § 246c ods.1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods.1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. októbra 2010 (§ 156 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku).

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ bol dňa 17.02.2010 príslušníkmi Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Trnava predvedený pred Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou za účelom podania vysvetlenia. Zo zápisnice o podanom vysvetlení bolo odporcom zistené, že dňa 17.02.2010 bol navrhovateľ prepustený z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou. Navrhovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1T 8/01 zo dňa 02.10.2001 právoplatne odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní šesť rokov za trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona a trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Nakoľko sa navrhovateľ zdržiaval na území SR neoprávnene, t. j. bez platného cestovného dokladu a víza, resp. bez platného povolenia na pobyt a bolo to potrebné na výkon jeho administratívneho vyhostenia (s poukazom na rozhodnutie odporcu zo dňa 17.02.2010 o administratívnom vyhostení navrhovateľa), dňa 17.02.2010 odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona zaistil dňom 17.02.2010 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov, t. j. do 17.08.2010 (podľa § 62 ods. 3 zákona) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov.

Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že rozhodnutím č. p.: MV-UHCP-RHCP-BA-TT-AV-8-8/2010 zo dňa 17.02.2010 bol navrhovateľ administratívne vyhostený a bol mu uložený zákaz vstupu na územie SR na dobu päť rokov, t.j. do 17.02.2015. Odôvodnenie rozhodnutia sa opieralo o ustanovenie § 57 ods. 1 písm. a/ bod 2. zákona s poukazom na skutočnosť, že účastník konania bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, bol právoplatne odsúdený za trestné činy podvodu spolupáchatelstvom a falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery a na území SR sa zdržiava bez oprávnenia. Keďže bol právoplatne odsúdený a nebol mu uložený trest vyhostenia, bolo rozhodnuté o administratívnom vyhostení.

Z obsahu spisu bolo zistené, že navrhovateľ o azyl nežiadal v žiadnej európskej krajine ani v Slovenskej republike.

Podľa § 250i veta prvá O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia, pričom podľa § 62 ods. 3 zákona cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov preukázanie existencie rozhodnutia o vyhostení.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa preukázanou dôkaznou situáciou, za ktorú označil existenciu rozhodnutia odporcu č. p. MV-UHCP-RHCP-BA-TT-AV-8-8/2010 zo dňa 17.02.2010 o vyhostení navrhovateľa a určení zákazu pobytu na území Slovenskej republiky do 17.02.2015.

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a nikoho nemožno pozbaviť slobody, okrem prípadov v dohovore uvedených, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom, pričom pod písm. f) je uvedené „zákonné zatknutie, alebo iné pozbavenie slobody

osoby, aby sa zabránilo jej nedovolenému vstupu na územie alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie“.

Keďže zaistenie cudzinca je obmedzením jeho osobnej slobody, bolo vhodné skúmať v priebehu konania nielen splnenie formálnych podmienok v zmysle zákona o pobyte cudzincov (t. j. existenciu rozhodnutia o vyhostení), ale aj preukázať, že zaistenie cudzinca je na účel výkonu administratívneho vyhostenia skutočne potrebné a nevyhnutné.

Odporca zdôvodnil nevyhnutnosť a potrebnosť zaistenia cudzinca tým, že navrhovateľ opakovane páchal trestnú činnosť, za ktorú bol právoplatne odsúdený v Belgicku a tiež na území SR, kde spáchaním trestného činu podvodu spolupáchateľstvom a falšovania a pozmeňovania úradnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery, spôsobil škodu veľkého rozsahu a pri páchaní trestnej činnosti v SR používal falošnú identitu – preukazoval sa falošným cestovným dokladom. Navyše sa snažil vyhýbať spravodlivosti, až kým nebol vydaný na základe európskeho zatýkacieho rozkazu do SR.

Na základe vyššie uvedeného považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a námietkami navrhovateľa o dôvodnosti a oprávnenosti jeho vyhostenia uplatnenými v odvolaní proti rozsudku krajského súdu sa odvolací súd nezaoberal, keďže tieto sa týkali rozhodnutia odporcu o vyhostení navrhovateľa a nie rozhodnutia o zaistení navrhovateľa.

Z tohto pohľadu Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe odporcu ani krajského súdu žiadne pochybenie. K vyhodnoteniu námietok uplatnených v opravnom prostriedku (vrátane námietok týkajúcich sa dôvodnosti a oprávnenosti vyhostenia, ktorými sa krajský súd dôvodne nezaoberal), teda nemá odvolací súd žiadne výhrady a v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odkazuje.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona, ktoré bolo potrebné posudzovať samostatne, avšak aj vo vzájomnej súvislosti, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom

uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 20. októbra 2010

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Anna Koláriková